

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2017, č. j. CPR-1728-5/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2017, č. j. 2 A 46/2017 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 12. 12. 2016, č. j. KRPA-500062-18/ČJ-2016-000022, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Správní orgán prvního stupně stanovil žalobci dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku, a to počínaje okamžikem, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně současně žalobci stanovil podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že

žalobce pobýval v České republice nejméně ode dne 12. 11. 2016 do dne 11. 12. 2016, kdy byl zajištěn, bez platného oprávnění k pobytu.

[2] Žalobce se proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolal. Žalovaná jeho odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítla a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II. Řízení před městským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V žalobě uvedl, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, především jim pak vytýkal, že řádně neposoudily otázku přiměřenosti správního vyhoštění. Žalobce poukazoval na to, že si nebyl vědom nelegálního pobytu v České republice, tuto okolnost správní orgány při rozhodování nezohlednily. Žalobce v řízení spolupracoval, vypověděl pravdu a byl v dobré víře, že na území ČR pobývá legálně. Žalobci mělo být umožněno dobrovolné opuštění ČR, správní vyhoštění pro něj představuje nepřiměřený zásah. Správní orgány dále dostatečně důkladně nehodnotily dopad přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má v ČR bratra, tedy podstatnou část rodiny. Správní vyhoštění také žalobci znemožní najít si zde práci. Ze stejných důvodů brojil žalobce i proti výměře uloženého správního vyhoštění, která je podle jeho názoru taktéž nepřiměřená a neodpovídá všem okolnostem daného případu. Dále namítal, že v odvolání nesouhlasil s obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince. Žalovaná se s touto odvolací námitkou řádně nevypořádala.

[4] Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl jako nedůvodnou. Nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci a nezabývaly se dostatečně všemi známými okolnostmi daného případu. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgány vycházely z řádně zjištěných skutečností a též z toho, co jim během své výpovědi dne 12. 12. 2016 sdělil sám žalobce. Vše, co vyšlo v řízení najevo, vzal správní orgán prvního stupně při rozhodování o vyhoštění žalobce v potaz. Soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, konstatoval, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince. V případě stěžovatele, který na území ČR prokazatelně pobýval nelegálně, tak nemohlo být přistoupeno k jinému opatření. Soud se dále neztotožnil ani s tvrzením, že žalobce si nebyl svého nelegálního pobytu vědom. Žalobce disponoval oprávněním k pobytu pouze na území Maďarska na základě pobytové karty „LOCAL BORDER“ (do vzdálenosti 30 km od hranice s Ukrajinou). Žalobce se mohl v případě nejasností, jaký je rozsah jeho oprávnění k pobytu na území Maďarska a schengenského prostoru, obrátit na maďarské policejní orgány, které příslušnou pobytovou kartu žalobci vystavily.

[5] Městský soud dále uvedl, že ani délka správního vyhoštění není v dané věci nepřiměřená a odpovídá okolnostem řešeného případu. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění až na 3 roky. Správní orgán prvního

stupně uložil žalobci vyhoštění na dobu jednoho roku, tedy při dolní hranici stanovené zákonné sazby. Délka vyhoštění žalobce zohledňuje jím zmiňované polehčující okolnosti – tedy spolupráci se správními orgány a to, že se jedná o jeho první zjištěné porušení zákona o pobytu cizinců. Městský soud se rovněž zabýval námitkou nepřiměřenosti správního vyhoštění žalobce s ohledem na zásah do jeho rodinného a soukromého života, neshledal ji přitom důvodnou. Žalobce podle soudu pobýval na území ČR pouze krátkou dobu, nemohl si tak zde vytvořit žádné významnější kulturní či sociální vazby. Manželka a tři děti žalobce žijí na Ukrajině, vztah žalobce k nim je s ohledem na okolnosti daného případu silnější, než jeho vztah k bratrovi, který pobývá v ČR. Žalobce se v průběhu řízení vyjádřil tak, že jeho vycestování na Ukrajinu nic nebrání, v domovské zemi vlastní dům a může se vrátit ke své rodině.

[6] Závěrem se soud zabýval i poslední námitkou žalobce týkající se závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince. Žalovaná si v návaznosti na nesouhlas žalobce s obsahem tohoto stanoviska vyžádala od ministra vnitra jeho potvrzení nebo změnu. Ministr vnitra v závazném stanovisku ze dne 23. 2. 2017 potvrdil, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Městský soud se s obsahem předmětného stanoviska ztotožnil a usoudil, že důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nikterak nevztahují.

III. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve vznáší v zásadě totožné námitky jako v žalobě. Uvádí tedy, že správní orgány nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgány nepřihlédly ke všem specifickým okolnostem posuzovaného případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele. Správní vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatele, především nebylo bráno v potaz, že v ČR žije bratr stěžovatele, tedy jeho nejbližší příbuzný. Nepřiměřená je i délka správního vyhoštění. Městský soud všechna tato pochybení správních orgánů aproboval a přejal do svého rozsudku, čímž jej zatížil vadou nezákonnosti. Jak rozhodnutí správních orgánů v této věci, tak především napadený rozsudek městského soudu, jsou nepřezkoumatelná. Městský soud rozsudek zcela nedostatečně odůvodnil a žalobní námitky pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal vlastní stanovisko.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na svoje rozhodnutí a uvedla, že trvá na závěrech zde vyslovených. Řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatele bylo vedeno v souladu se zákonem a ani v hodnocení přiměřenosti tohoto opatření nelze shledat žádná pochybení. Žalovaná se plně ztotožnila s odůvodněním rozsudku městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel nejprve namítá nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku, neboť městský soud se podle jeho názoru dostatečně a přesvědčivě nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami.

[14] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, resp. jiná vada řízení před městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by to stěžovatel sám nenamítal. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[15] Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku stěžovatele důvodnou. Městský soud se s žalobními námitkami stěžovatele a především s obsahem a smyslem jeho žalobní argumentace jako celku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19) dostatečným způsobem vypořádal, a to zejména na str. 4-7 rozsudku. Městský soud se ztotožnil se závěry žalované, což bez dalšího nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130). Městský soud však nerezignoval ani na vlastní posouzení žalobních námitek a není pravdou, že tyto námitky pouze bez dalšího zrekapituloval, jak uvádí stěžovatel. Nejvyšší správní soud posoudil obsah žaloby a konstatuje, že městský soud se vypořádal s veškerou argumentací stěžovatele, odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je srozumitelné. Soud se v napadeném rozsudku konkrétně zabýval všemi okolnostmi daného případu a řádně zdůvodnil, proč námitky stěžovatele nesvědčí o nezákonnosti rozhodnutí žalované.

[16] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Takovými vadami rozsudek městského soudu podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu netrpí. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013,

č. j. 2 As 47/2013 – 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37).

[17] Stěžovatel dále opakuje totožné námitky, jaké uváděl v řízení před správními orgány a městským soudem. Namítá nepřiměřenost správního vyhoštění a jeho délky, jakož i přílišný zásah do rodinného a soukromého života. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel již dostal odpověď na všechny svoje námitky jak v rozhodnutí žalované, tak v rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za potřebné znovu se argumentací stěžovatele obsáhle zabývat, neboť s posouzením věci, jak jej provedla žalovaná a městský soud, plně souhlasí. V podrobnostech lze na odůvodnění rozhodnutí žalované a rozsudku městského soudu odkázat.

[18] Stěžovatel byl vyhoštěn na základě § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*."

[19] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění min. ode dne 12. 11. 2016 do dne 11. 12. 2016, kdy byl zajištěn po pobytové kontrole v metru v Praze. Stěžovatel disponoval toliko oprávněním k pobytu na území Maďarska (nadto jen do vzdálenosti 30 km od hranice s Ukrajinou), měl a mohl si tedy být vědom, že pro vstup a pobyt v ČR nedisponuje žádným legálním titulem. Tvrzení stěžovatele, že zde pobýval v dobré víře, je tak irelevantní. Nadto lze odkázat na protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 12. 12. 2016 (ve správním spise založeno na č. l. 14). Podle tohoto protokolu sám stěžovatel uvedl, že věděl o absenci víza či jiného povolení k pobytu v ČR, ale přijel to „zkusit".

[20] Dále je zřejmé, že stěžovatel nemá v ČR žádné rozvinuté kulturní či společenské vazby, když zde před svým zajištěním pobýval jeden měsíc. Stěžovatel měl na území ČR naposledy povolen pobyt v roce 2007, tedy před deseti lety. Je pravdou, že bratr stěžovatele žije v ČR, avšak stěžovatel má v zemi původu manželku a tři děti, tedy vazbu nepoměrně silnější. Stěžovatel výslovně uvedl, že se má kam vrátit a na Ukrajinu chce vycestovat, k bratrovi naopak správnímu orgánu prvního stupně nic bližšího nesdělil a neznal ani jeho přesnou adresu. Stěžovatel má možnost se po uplynutí stanovené doby vyhoštění ucházet o pobytové oprávnění v ČR, jeho nynější nucené opuštění bratra tak není nezbytně trvalé. Výměra vyhoštění stěžovatele byla uložena na spodní hranici zákonné sazby a odpovídá všem zjištěným okolnostem případu.

[21] Městský soud posoudil daný případ ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, vzal všechny výše naznačené skutečnosti v potaz (viz především str. 5-6 rozsudku) a řádně zdůvodnil, proč neshledal nepřiměřenost správního vyhoštění stěžovatele. Nejvyšší správní soud po posouzení spisového materiálu neshledal žádný důvod se od závěrů městského soudu odchýlit.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou, neboť nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu